

temveč nauk že enkrat izreci, ki bom z njegovo pomočjo ljudi lahko ukanil, za nos jih zvodil!“

„In šele potem, ko ti že enkrat poleno prifrči na nogo, na hrbet, na glavo — šele tedaj se vzdramiš iz svojega kobacanja in prskanja, strezne te bolečina, a beg iz paradiža te napolni s sovraštvom do ljudi — — — in tak prišepaš domov ter skrušeno prosiš svojega bratca za zvijačo — —“

„Da, za to te prosim; samo to bi rad zvedel, drugega nič!“

„In praviš, da si moj učenec?“

„Tvoj učenec sem!“

„Ha—ha, lep učenec! . . . Sedi! Trojka!“

„Še legel bom, ne samo sedel . . . Okrutnež . . . nočeš mi razložiti zvijače . . .“

In jazbec potegne vzdihujoč svojo ranjeno nogo za seboj v kot, kjer se neutolažen zlekne k počitku, dočim se mu bratec-zvijačnik dobrohotno smehlja iz nasprotnega kota:

„Pa kaj hočeš še od mene? Saj sem ti vendar ves čas razlagal zvijačo . . . ponočnjak zmedeni!“ — — —

Ali zdaj veste, dragi moji, kako se godi tistemu, kdor meče bob v steno?! — — —

Zibelka.

Zibelka je nova vsa,
zibelka je pisana,
z angelci in rožami
lepo je porisana.

Zibelka sred vrta tam
ziblje se mehko,
ziblje jo z nožicami
ptička prelepó.

Ziblje ptička zibelko,
v beli poje dan
pesemco, ki jo pojó
rože sred poljan.

V zibelki tam pisani
angel mehko spi,
sen pomladni, vetrec tih
boža mu oči,

boža mu obrazek bel . . .
Angel se smehlja,
sluša ptičke zlati glas,
rože sred poljá . . .

V zibelki tam pisani
angel mehko spi,
angel tihi — jelica
zlata naša ti!

Jos. Vandot.

